

Delta Pianotrio wint de Kersjesprijs 2020

Irene Enzlin in gesprek met Iris Wagner

December 2020

Sinds dirigent en violist Anton Kersjes in 1994 het Kersjesfonds oprichtte ter ondersteuning van het Nederlandse muziekleven, is deze onderscheiding uitgegroeid tot de grootste kamermuziekprijs van Nederland. Met het prijzengeld van 50.000 euro kan het ensemble de komende drie jaar nieuwe cd's en video's opnemen, nieuwe projecten opzetten en nog veel meer.

Van harte gefeliciteerd met de Kersjesprijs 2020! Wat betekent deze prijs voor jou?

De prijs kwam natuurlijk op het perfecte moment. We hebben dit jaar vanwege Corona niet zoveel verdiend en nu mogen we de 50.000 euro de komende drie jaar gebruiken voor diverse projecten. Het is geen gage die we direct uitbetaald krijgen, we zullen het bijvoorbeeld gebruiken om cd-opnames, video's en nieuwe foto's te maken. Het geeft lucht en stelt ons in staat dingen uit te voeren die we anders niet hadden kunnen doen. De financiële druk is weg en we hebben nu meer tijd.

Cd-producties zijn relatief duur, toch?

Ja! Het is waarschijnlijk niet zo bekend dat zelfs beroemde muzikanten vaak moeten betalen voor cd-producties. Je verdient niet veel met cd verkoop, ook door de toenemende streaming. Het is meer promotie dan inkomen. Natuurlijk is het ontzettend leuk om te doen en je leert ongelooflijk veel tijdens het opname proces. Bij onze laatste cd die we maakten met het Amerikaanse label Odradek, hebben we samen met de geluidstechnicus de editing gedaan. We hebben toen vijf dagen opgenomen en daarna waren we drie à vier dagen in de studio om samen met de geluidstechnicus aan de stukken te werken. Dat was echt geweldig.

Hoe ging het in de afgelopen maanden, die bijzonder moeilijk waren voor de cultuur? De volgende optredens staan gepland voor januari, toch?

We hadden een paar optredens in de zomer, toen ging het even wat beter. Nu zijn er op korte termijn weer enkele dingen afgezegd, wat natuurlijk lastig is. Je moet altijd voorbereid zijn en dan kan het toch niet. Iets relaxter is het in Nederland, waar nog wel dertig mensen naar concerten mogen. Voor kamermuziek kan dat nog, maar een symfonieorkest komt daar snel in de problemen. De januari-concerten staan gepland, maar we wachten natuurlijk af hoe het verder gaat. Veel is nog onduidelijk. Eind februari staan er concerten gepland in Zwitserland, maar we zullen zien hoe het uitpakt met het skiseizoen dat weer gaat beginnen. We zijn zeker voorbereid en kijken er naar uit. We zijn echter wel realistisch en weten dat dit ook kan worden uitgesteld of geannuleerd. De livestreams waren spannend, zo is een concert niet meer alleen een momentopname, omdat het voor altijd online blijft staan. Er ontstaan veel nieuwe dingen en je leert er veel van. Aan de andere kant heb je voor grote projecten veel tijd nodig en daar maken we nu gebruik van. We hebben nu dankzij deze prijs de financiële hulp gekregen en cd-opnames kunnen we nu makkelijker realiseren.

Hoe was de weg van oprichting van het ensemble tot het ontvangen van de Kersjesprijs?

We hebben het trio in Salzburg opgericht tijdens onze studie aan de Universität Mozarteum. Vera Kooper en ik waren er al een tijdje en toen kwam Gerard Spronk erbij. Ik geloof dat we in zijn tweede week al zijn begonnen met repeteren in Schloss Frohnburg (het studentenhuus van het Mozarteum), het was een zeer intensieve tijd. Nu, zeven jaar later, wonen we in verschillende steden, maar het werkt goed. Violist Wolfgang Redik heeft ons in het begin veel geholpen, hij nam ons onder andere mee naar Moskou voor een uitwisselingsprogramma. Toevallig hadden we toen precies het juiste repertoire voor een concours ingestudeerd, wat we toen ook gewonnen hebben. Dat was het eerste gemeenschappelijke doel. Omdat we nog niet zoveel concerten hadden hebben we toen aan nog meer concoursen deelgenomen, waarvan we er verschillende wonnen. Dat leverde weer nieuwe concerten op. We hadden echt geluk. De concoursen hielpen enorm. Enerzijds omdat je concerten won, anderzijds omdat je op de radio werd gespeeld en daarna weer andere uitnodigingen kreeg. Ik ben toen naar Parijs verhuisd, Gerard ging na zijn afstuderen naar Zürich en we hebben een jaar of twee in verschillende landen doorgebracht. Daarna vonden we elkaar weer in Bazel, waar we verder hebben gestudeerd in een speciaal kamermuziek traject. We werkten daar onder andere met violist Rainer Schmidt, die we al kenden van het Mozarteum, en pianist Anton Kernjak. Dat was voor ons de perfecte combinatie. We hebben in die tijd veel tournees gemaakt in Azië en de VS en hebben echt geprobeerd zoveel mogelijk te spelen, zelfs tijdens onze studie. Tegenwoordig hebben we een agent in Nederland, wat natuurlijk erg helpt.

Hoe zijn jullie aan optredens gekomen?

We hebben veel concertorganisatoren actief aangeschreven, andere dingen gingen als het ware vanzelf. Maar er komt wel veel kantoorwerk bij kijken. We probeerden concerten goed te plannen en te combineren, na een concert in China speelden we bijvoorbeeld in Zuid-Korea. Het is ook prettiger voor ons om een paar concerten achter elkaar te hebben in plaats van ergens heen te reizen voor slechts één optreden. Tijdens een concerttour is er een ontwikkeling en het is gewoon fijn om langer samen te zijn en vaker samen te spelen. Het één ontwikkelt zich vaak uit het ander. We hadden natuurlijk ook geluk. Het is daarnaast ook belangrijk om met collega's te praten over hoe je aan concerten komt. Dat leer je niet op de universiteit. Ik ben de jongste van het trio en had het geluk dat Vera de weg al kende. Je moet van anderen leren en actief zijn. Je kunt niet gewoon afwachten. Dit proberen we door te geven aan jongere collega's. Prijzen, een goede cv, goede foto's en opnames helpen enorm. We waren ook op televisie te zien en hadden professionele opnames op YouTube, wat ook erg heeft geholpen. Er zijn soms ook tournees die niet zo vlot verlopen. In China hadden we ooit de situatie dat de concerten in de eerste week opeens op korte termijn werden afgelast. Er was geen contactpersoon en we zaten aanvankelijk vast in een hotel op enkele kilometers van Shanghai. Ik was erg blij dat we met zijn drieën waren. We vullen elkaar ook heel goed aan in onze vaardigheden. Het pad is niet gemakkelijk maar wel heel erg mooi!

Delta Piano Trio wins Kersjesprijs 2020

December 2020

Irene Enzlin in conversation with Iris Wagner

Since the conductor and violinist Anton Kersjes founded the Kersjes Foundation in 1994 to support Dutch music life, this award has become the most important chamber music award of the Netherlands. With the prize money of 50,000 euros, the ensemble can record new CDs and videos, set up new projects and much more over the next three years.

Congratulations on winning the Kersjesprijs 2020! What does this prize mean to you?

The prize really came at the perfect time. Our income this year was minimized due to Corona and now we can use the 50,000 euros for various new projects over the next three years. The prize is not a fee that we receive directly, but instead it allows us to finance, for example, CD recordings, videos and photoshoots. It helps us relax a little and implement things that we would otherwise not have been able to do. The financial pressure is gone and right now we have more time.

CD productions are relatively expensive, correct?

Yes! It is probably not so well known that famous musicians often also have to pay for CD productions. You don't earn a lot with CD sales, nor from the increased streaming. It is more a form of promotion than a means of income. Of course, it's wonderful to do something like this and you learn an incredible amount through the process. For our last CD, which we made with Odradek, an American label, we were able to edit everything ourselves together with the sound engineer. We recorded for five days and then we were in the studio for three to four days and worked on the pieces with the sound engineer. That was really great.

How did you fare in the last months, which were particularly difficult for culture? The next concerts are planned for January, right?

We had a few concerts in the summer, when things were briefly a bit better. Now some things have been canceled at short notice, which of course is difficult. You always have to be prepared and then it doesn't work out anyway. It's a little more relaxed in the Netherlands, where up to thirty people are still allowed to go to concerts. For chamber music this can still work, but a symphony orchestra already gets into trouble there. The January concerts are planned, but of course we are waiting to see how things evolve. A lot is still unclear. Concerts are planned in Switzerland for the end of February, but how the ski season, which is about to start again, will affect the situation, remains to be seen. We are definitely prepared and look forward to it. However, we are realistic and know that this can also be postponed or canceled. The livestreams were exciting, a concert is no longer just a 'moment in time' when it's online forever. A lot of new things develop and you learn a lot from them. On the other hand, you need time for large projects and we are now using this opportunity. With the financial help of the award we now have the means to make new CD recordings.

Can you describe the path from founding the ensemble to receiving the Kersjesprijs?

We founded the trio in Salzburg while studying at the Mozarteum University. Vera Kooper and I had been there for a while and then Gerard Spronk joined us. I think we started rehearsing in the Frohnburg Castle (the dormitory of the Mozarteum University) in his second week, it was a very intense time. Now, seven years later, we live in different cities, but it works well. Violinist Wolfgang Redik helped us a lot at the beginning, he even took us to Moscow for an exchange program. Coincidentally, we were playing exactly the right programme for a competition that we then took part in and won. That was our first common goal. Then we went on to take part in more competitions because we didn't yet have many concerts, and we won several of those competitions too. This in turn resulted in more concerts. We were really lucky. The competitions helped enormously. On the one hand, because the prizes included concert invitations, on the other hand, due to the increased attention and being played on the radio etc. we would receive even more invitations. I then moved to Paris, Gerard went to Zurich after graduating and we spent a year or two in different countries. But we found each other again in Basel where we studied chamber music again. There we worked with violinist Rainer Schmidt, whom we already knew from the Mozarteum, and pianist Anton Kernjak. That was the perfect combination for us. We did a lot of tours in Asia and the USA and really tried to play as much as possible, even during our studies. Today we have an agency in the Netherlands, which is of course very helpful.

How did you get concerts?

On the one hand we actively wrote to many concert organizers, and on the other hand some things just happened. But it has always been a lot of office work. We always tried to plan and combine concerts well, after concerts in China we played in South Korea for example. It's also nicer for us to have a few concerts in a row instead of traveling somewhere for just one performance. During a concert tour there is a development and it's just nice to be together longer and to play together more often. That way things always evolve. We were lucky too, of course. It is also important to talk to colleagues about how to get to concerts. You don't learn that at university. I'm the youngest of the trio and I was lucky that Vera already knew her way around. You also have to learn from others and be active. One cannot just sit and wait. We try to pass this on to younger colleagues. Prizes in competitions, a good résumé, good photos and recordings help enormously. We were on television and got some professional recordings on YouTube, which was also very helpful. There are always tours that don't go that smoothly. In China we once had the situation that the concerts of the first week were canceled at short notice. There was no contact person and we ended up stuck in a hotel a few kilometers outside of Shanghai for a week. I was really happy that there were three of us. We also complement each other very well in our skills. The path is not easy but very beautiful!

LINK <https://www.uni-mozarteum.at/de/university/alumni.php>